

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

DESDE TARRASSA.

Invitat ab molta galanteria pèls tarrassenchs, hi assistit aquest any á la festa major que celebra aquesta activa ciutat.

¡Aixó es festa major!

Balls y diversions de totes classes, aixó més ó menos bé ho fa tothom y ho ha fet també Tarrassa, ab aquella ostentació y aquell bon gust y aquella amabilitat y atenció ab los forasters que ja l' hi son proverbials.

Y apesar de tot no es aixó lo més notable y lo que mereix article apart.

Per fer articles extraordinaris, com aquest, se necessitan fets extraordinaris que 'ls inspirin.

Per aixó nosaltres que deixem passar la majoria de las festas majors desaparebudas, no podem deixarhi passar la de Tarrassa. Es més, donantli l' importancia qu' en nostre concepte mereix, tal vegada despertarem l' estimul de totes las poblacions y comarcas de Catalunya, las quals imitarán l' exemple de Tarrassa.

—Y bé, dirán vostès ¿qué han fet los tarrassenchs?

Are vaig á dirho. Segueixin llegint.

Los fills de Tarrassa s' han distingit sempre per l' amor al treball. L' amor al treball es l' herencia de aquella població arruinada per las guerras y refeta per l' industria.

Donchs bé: avuy l' home treballador té la noble vanitat de las sévas obras. Lo treball que avants era un càstich avuy es una gloria. Y aquesta gloria que tenen los individuos la tenen de la mateixa manera las colectivitats, es á dir: los pobles.

Tarrassa ha dit:—Per la festa major vindrán centenars de forasters á gosar de las nostras expansions: admirarán tal vegada la fastuositat dels nostres cassinos y establiments de recreo, la riqueza dels nostres balls, l' hermosura de las nostras noyas, lo benestar relatiu dels nostres obrers que quan convé saben llensar quatre duros, per quedar com uns homes; y aixis quan nos preguntin:

—¿Cóm vos ho féu per brillar d' aquesta manera?

Los tarrassenchs respondrem:

—Veniu á veure l' exposició instalada en lo *Colegi tarrasench*; seguíu una á una las salas y las galerias; contempléu los productos allí instalats, tots son obra nostra. Nosaltres avants que tot som treballadors. Agafém la materia primera y en los nostres dits se transforma en objectes útils. Transformantla enriquim al país y 'ns guanyem un modest benestar y la pau benivoluda.

Per aixó trobéu aquí lo que no per tot arréu se troba: alegría, expansió, honradés: aquella satisfacció que dona 'l compliment del deber, aquella delicia que produheix lo descans de un dia després de una senma-

na de treball; aquella brillantés de una festa anyal, propia de un poble que treballant prospera.

Aixó ha dit Tarrassa y ho ha realisat.

L' Exposició, instalada en aquell magnífich edifici, alsat en honor de l' ensenyansa, no es una batalla de productors sinó una demostració viva de amor á Tarrassa realisada pèls seus fills, aixis pèls que resideixen dintre de la localitat mateixa, com pèls que residint á fora, ni olvidan, ni may podran olvidar la terra que 'ls veje neixe.

Pero es més encare: es la contestació que dona un poble industrial als despropòsits anti-patriòtichs y suicidas de l' escola libre-cambista.

Als discursos de aquesta secta de fanátichs, que demanan lo sacrifici de la producció nacional en benefici de l' estrangera, Tarrassa ha contestat ab un discurs sense paraules; pero més eloqüent mil vegadas que 'ls d'ells, tant plens de galas retóricas; Tarrassa ha contestat ab l' eloqüencia dels fets.

Los fabricants han acumulat sas llanerias. En una pirámide nos han ensenyat la llana bruta tal com surt del moltó y de l' ovella; en un obelisch elegant y artístich l' han presentada neta, tenyida, feta pana, transformada en metxas, en trocas y en rodets, á punt d' entrar al taler per convertirse en hermós panyo, en novelats riquissimas, en totes las varietats y capritxos de la producció llanera.

Vinticinch ó trenta fabricants nos mostran totes aquestas varietats. ¡Quanta riqueza! ¡Quanta perfecció! Miréulos, son aquells géneros mateixos que trobéu per las botigas y que compréu y paguéu per extrangers. Géneros per senyor y per senyora, mantas y flassadas, tapets, mocadors, sortidas de teatro: demaneu. Pregunteu lo préu y 'us quedaréu assombrats. Los que pretenen que la protecció enerva y mata l' estimul, que vajan á Tarrassa á presenciar la competencia entre 'ls fabricants. No necessitan per res l' estimul del extranger: ab l' un per l' altre n' hi ha prou per progressar y embaratar los productos de la séva industria.

Y á la sombra de aquesta gran industria ¡quantas altres hi prosperan! Allí trobaréu las máquinas y aparatos de dos ó tres casas constructoras, que no existirian, sinó existis la fabricació. Y á fé que valen la pena de ser vistas y examinadas aquestas máquinas d'assuriment fetas ab una perfecció que no admet *peros*. Hém vist un taler mecánich que deixa endarrera 'ls alemanys.

Y además hi ha allí 'ls treballs més variats: obras de torneria, de fusteria, de courer, de llauner, de ferrer de tall: curtits magnífichs, piqués y endamascats de cotó molt ben acabats, pells per cotilla, llisos y pintas per teixir tant ben fetas que s' envian al extranger, cardas, forros de llana de teixit tubular pèls corrons

de las máquinas de filar, (invenció de un tarrasench) sabons, aygua-cuits y un sens fi de industrias ausiliars de la gran industria llanera, rebrots plens de fruit del arbre de la prosperitat treballadora.

¿Y 'ls que diuen que l' excés de l' industria mata á la agricultura?

Aquests han de examinar l' exposició agricola, plena de las més ricas varietats que surten del conreu de la terra: grans de totes menas, fruitas, hortallissas, vins negres y rancis, mistelas, ayguardents, anissats de primer ordre, olis refinats, abonos quimichs per las terars, plantas magníficas de jardineria, etc., etc.

Y cuidado que la comarca no es fértil y necessita de tot lo suor del pagés per produhir. Pero l' industria manté á un poble numerós y la massa industrial dona vida y recompensa segura al agricultor.

La terra es explotada en tots sentits: allí hi trobaréu mármols jaspejats fins fá poch desconeguts, carbó d' alsina, fusta de construcció. Per embellir las construccions lo tarrasench Comerma inventa 'ls artesons de pedra artificial y de cristall de una hermosura superior, que tornantnos als bons temps de l' ornamentació fan inútils los *cielo-rasos* de guix y evitan la combustió dels sostres. Un' altre fá hermosos treballs de cerámica, un' altre reproduheix en rajola de Valencia, los hermosos dibuixos de la Alhambra; alguns treballan lo mármol de una manera perfecta: altres presentan mobles de bon gust: no falta qui fabrica llits de ferro, ni tapicers per embellir y donar comoditat á las habitacions. En aquest punt Tarrassa mereix lo titol de ciutat. Las arts y 'ls oficis, floreixen á la sombra de l' industria. Las activitats s' encadenan y prosperan mutua y fermament apoyadas l' una ab l' altra.

Pero hi ha més encare: la ciencia médica presenta un magnífich botiquin y diversos treballs científichs; la farmacia una instalació notable: un manantial de ayguas minerals que acaba de descubrirse á Tarrassa ma'eix una mostra de ellas.

Las bellas arts obras de pintura, escultura, dibuix y grabat y projectes d' arquitectura algunas molt notables.

La caligrafia delicadas mostrás; l' imprenta, la litografía y l' encuadernació no s' quedan endarrera.

Pero lo que surt sobre tot es l' ensenyansa. Tots los colegis de noys y de noyas, desde 'l Tarrasench ab sas numerosas coleccions, fins los de párvuls, en un dels quals entre las juguinas instructivas de las criaturas hi figura un petit taler y un torn de fer canons, no deixan res que desitjar. Las instalacions dels colegis de noyas son verdaders museos de preciositats. ¡Quinas labors més finas y de més bon gust! ¡Y quinas instalacions més artístichas! Tots ells mereixen la palma.

No dono 'ls noms dels expositors, per la rabó de que aquests passen de 220, y l' espay de que dispo es curt.

Perdonin alguns á qui no aludeixo, no perque no s' ho valgan, sinó per falta material d' espay.

L' exposició local de Tarrassa, que estarà oberta fins á mitjans del corrent mes mereix una visita, y estich segur que tothom que vagi á véurela tributarà un aplauso als tarrassenchs, deslujant que tingan imitadors en tolas las comarcas catalanas.

J. R. R.

LO TROVADOR.

NOCTURNO.

La nit es silenciosa com la major part dels diputats de la majoria; la lluna, com si no tingués res que fer, está jugant á fet ab los núvols, tocantli tot sovint amagar; pero de tant en tant deixa 'l joch, y dona una llambregada á la terra per veure si n' hi passa alguna de crespá.

D' estrella no se 'n véu ni una. De segur que no las han volgudas al joch, y d' enfadadas s' han retirat.

Estém en un poble situat al peu del Montseny; al devant de una casa que té las parets blancas com un llensol net de bugada.

En lo primer pis hi ha una finestreta, fentli sombra los brancatjes d' un jemat roser plé de rosas, mogudas suauement per l' ayret que bufa y dibuixantse, á la claror de la lluna, sobre uns cristalls nets com una patena, que donan á la cambra d' una nina. En lo segon pis n' hi ha un altre, sustituhint lo roser unas quantas panotxas y carabassas penjadas en claus pel voltant del finestral. Las carabassas vineras ab la claror de la lluna semblan caps de moro.

Tocan las dotse en lo campanar del poble.

La campana de las horas es esquerda. Sembla qu' hagin deixat anar, pausadament, dotze pedradas, una darrera de l' altre, adintre d' una caldera. Se sent la véu del vigilant nocturno que 's vá perdent per graus, fins á quedar tot en silenci.

S' obra, pausadament, la finestra del primer pis, y tréu lo cap una nina: s' abalansa, mira amunt y avall, y 's posa recolzada á la finestra. Sembla que espera á algú. Observém-la.

En quant al tipo no es malet. Es una moreneta més salada que la sal de Cardona. Sos ulls, son com dos sols robats al cel del Orient. Sos vermells llábis, dibuixant un cau com un pinyonet, en qual fondo hi guarda un rich joyell de perlas finas. La negra espessa cabellera, estesa desordenadament sobre las espalllas se l' hi gronxa graciosament per un ventijol molt traïdoret que l' hi besa suauement, com si 'l pillet s' hagués enamorat d' ella.

¿La véuhen ara, abalansantse tant com pot, y mirant d' un cantó al altre? Potser espera 'l seu *adorado tormento*, y ell deu estar estirant la *pierna* sense ni méns recordarse d' ella. ¡Qui sab!

Ara tanca la finestra y desapareix. ¡Pobreta! Qui s' espera 's desespera.

Los núvols, cansats de jugar, s' han retirat, deixant á la lluna en companyia de milers d' estrelles, que tolas miran quina podrá lluhir més bó y millor. Sembla que 's fassan la competencia.

L' astre de la nit il·lumina ab sos raigs de plata, la cambra de la nina, que, á través dels vidres, se veu com llegeix las bacerasolaprofitant la claror de la lluna qu' es de tolas las clarors la més barata.

Tot de un plegat, se sent l' eco de una guitarra que 's vá acostant gradualment, y apareix un jove d' uns vint y dos anys, més moreno que 'l pá que menjan los pagesos. Porta gorra vermella, manta del mateix color, y vesteix tot de vellut blau. Quan camina 'ls pantalons fregantse l' hi xiulan.

Després de dar una mirada á l' hermosa finestreta, 's posa á cantar, acompanyant ab la guitarra, la parodia de una cansó castellana.

Acabada aquesta, torna á sortir la nina á la finestra, y, al veure á n' ell, fá una rialleta de satisfacció, com si l' hi volgués dir:

—Gracias á Dèu qu' has vingut.

Després de cambiarse 'ls dos, unas quantas paraulas amorosas, ella l' hi tira una rosa y, ell, després de besarla, se la posa detrás de la orella.

¡Barbal!

En aquest moment s' obra 'l finestral del segon pis y treu lo cap un gueto. Dich qu' es gueto perque té la cara plena d' esglahons, nas de lloro, y la barba l' hi fá un ganxo. Sembla que la tinga feta expressa per penjarhi una llumanera.

Y sense dir ase ni bestia, després de mirar lo que passa pèl carrer, llensa una gran gibrella d' aigua, deixant al trovador com un xop. Aquest, al véures mullat, fá un salt, com mogut per un resort y l' hi cau la

guitarra de las mans. La nina, al veure aquet joch tan estrany, se retira tota esporuguida.

La lluna, á la qual potser l' hi escapava, 'l riure, agafa uns quants núvols, y, com si fossen un vel, se 'ls tira per la cara, per no compremétre, deixant anar una claror *mate*, com si 's dongués vergonya de il·luminar al pobre trovador.

Y ell ¡pobre infelís! al veure que l' han deixat sol, y després de jurar que, may més, aniria á fer cantadas á cap més noya, se 'n ana, deixant un rastre com los cargols.

SIR BYRON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

A l' opereta *El día y la noche*, deixant apart la traducció que 's bastant feta del mateix *troupe*, no l' hi falta res, per agradar: té un argument molt picaresch y una musica airosa com tota la qu' escriu Lecocq, que á la quènta, com á *coch* qu' es, sab usar las especias ab tino y donar á tots los plats musicals del seu repertori un cert punt que no 's confonen ab los de ningú més; té ademés una colecció de trajés de molt bon efecte y una colecció de pantorrillas que are al istiu sobre-tot Dèu nos ne dó.

En una paraula l' obra té tot lo necessari méns públich que vaja á véurela ab aquell entusiasme ab que anava á veure *La Mascota*, per exemple.

Entre las pessas de música més notables hi há uns esquellots, la cansó dels aucells, la cansó indiana y 'l concertant del quita-sol en lo segon acte, y un coro d' estudiants en lo tercer.

L' execució surt molt ajustada.

¿Com s' explica, donchs, ab tants elements, l' apatia del públich? Res, capritxos d' istiu. Tal vegada s' animará avants de que comensi en lo *Bon Retiro* la companyia d' ópera.

Dijous de la senmana passada 's posava á Nove-dats l' obra de Roxas *Lo que son mujeres*; la gent delicada de gust hi gosava; los profans deyan:—¡Quina cosa més fastidiosa!

Verdaderament, per comprendre aquellas costums es precis trasladarse á l' época de Felip IV, y per admirar aquell diálech es necessari coneixe la galanura de un llenguatje depurat y castis. L' obra es bona, y 'l mateix públich que la troba fastidiosa, l' aplaudeix quan Larra y Breton l' hi donan lo mateix argument, ab tipos dels nostres días.

Valero nos ha donat encare un Lluís XI, admirable com sempre. ¿Perqué 'l senyor Vico no s' encarrega un dia del paper de Nemours y veuriam un' obra com pocs?

Vico en la *Vida es sueño* ha tingut un gran triunfo y en *Los Amantes de Teruel*, un altre. En tolas dugas produccions doná mostrás de ser un gran actor, dibent las llargas tiradas de versos de una manera admirable.

Al *Español*, Calvo, á més de tornar á posar lo *Tenorio* nos ha donat *Don Alvaro ó la fuerza del sino* y *Desde Toledo á Madrid*. En Calvo bè, lo mateix que la Contreras y en Do ato Jimenez.

Al *Tivoli* continúa *tempestejant*. L' obra de Ramos Carrion y Chapi agrada.

Y au, senyors, acompanyinme, si son servits al Circo Equèstre á veure 'l *Carroussel*, *moyen age*.

Vintun artistas, entre homes y donas, vestits y ajensats «á faigó de l' *Etat mitjana*» com diria un poeta floralista, se presentan á l' arena del Circo, montats á caball y verificant vistosas evolucions.

En Puzzi, l' home de la forsa, fá de rey, y quatre patjes dels que per cada dia duhen faldillas, l' acompanyan en la tribuna, desde la qual presideix lo torneig.

Lo torneig consisteix en lo joch de l' anella, en lo joch de la poma y en donar estocadas á uns caps de moro, unas vegadas colocats sobre una perxa y altres á terra.—¡Un treball de capl deya un espectador.

Després surten las amassonas y clavan fletxas en unas rodellas y saltan obstacles, aguantantse fermas sobre la sella.

Ultimament torna á presentarse la comitiva, cada caballer dú un escut ab una lletra sobre una pica, los caballs evolucionan, se posan de rengle y las lletres dels escuts se combinan, sortint un lema que diu: «*Gloria á Barcelona*».

Lo senyor Alegria mereix elogis per donar tanta varietat als espectacles del *Circo ecuestre*.

Divendres y diumenje últims, corridas de toros. Bestiar de Martinez y Herran; cuadrilla de Frascuelo. Las personas ván portarse millor que las bestias, es á dir, ván ser més personas.

S' exceptua 'l president senyor Maza, que tot sovint s' adorm, mentres á copia de varas y més varas, se fa impossible la lidia successiva del toro. Aquestos arriban á la mort aplomats, recelosos y querenciosos, y matadors com los germans Frascuelo que sempre s' han distingit pèl valor, se 'n veuhen un bull.

La plassa dos plens... y las gavetas del afortunat empressari, á curull.

N. N. N.

QUEIXAS D' EN PACO.

Rés me fá que Barcelona
llensi sa véu que ressona
dibent pestes contra mí,
jo estirantme las patillas,
y voltat de 'ls méus *quindillas*
á tot lo mon deixo dí.

Uns diuhen que no serveixo
per fer cumplí y gobernar,
altres, que tant sols llueixo
ab lo que els han de pagar.
Que sols se posar primeras
pedras, per fer monuments
y que posar las darreras
no ho véu ningu poch ni gens.
¿Bueno y qué?
jo só qui mano:
tot está bè.

Altres diuhen que no se
administrar tant trasbals,
y que sens ser fanalé
só lo qui faig més fanals.
Que no arreglo 'ls empedrats
no més si hi ha professons,
y... vaja, que á tots plegats
los hi vull preguntá: ¿Y dons?
¿Bueno y qué?
jo só qui mano
tot está bè.

Y 'm critican los diaris,
y 'm critica lo vehinat,
y tothom fá comentaris
abusant del mèu estat.
Qui 'm posa ab escapates
y ab romansos... ¡Valgam Dèu!
tot per quatre pataratas
que un poble mirar no déu.
Tot aixó, á fé
sent jo 'l qui mano
no está gens bè.

Després que jo 'us he donat
jardins, lagos y cascada,
la llum d' electricitat
y algun' altra car-mada
¿Encara 'm peguéu bolets
y anéu tots en contra mèu?
Si no estéu prou satisfets
diguéu de un cop: ¿qué voléu?
¿Qué tinch de fé?
sent jo 'l qui mano
prompte ho veuré.

¡Ah, ja sè! Hi posat lo dit
al mateix lloch del doló!
apostém un peix fregit
que voléu ma dimissió?...
¿Oy que s'... Si ja ho sabia...
Si veig que ho vol Barcelona.
¡Qualsevol cosa faria!
Pero deixar la poltrona...
¡No pot sè!
¡fins que la deixi á la forsa
no me 'n mouré!

Rés me fá que Barcelona
llensi sa véu que ressona
dibent pestes contra mí;
jo estirantme las patillas
y voltat dels méus *quindillas*
á tots junts vos deixo dí.

S. MOLAS BALLESTER.

ESQUELLOTS.

Ja tenim Ajuntament nou.
Lo Sr. Rius y Tauler ha fet entrega de la vara al
senyor Rius y Tauler.
Los demès tinents de arcalde, ab curtas diferencias
son los mateixos que teniam.

No hi ha altres concejals
com los de Barcelona
que no se 'n ván per res
si no es á cops d' escombra;
oydá, oydá,
que duri tant com pugua;
oydá, oydá,
bè prou s' acabarà

Ja s' han nombrat las respectivas comissions y delegacions.

En la del Ensanche s' hi troba á faltar lo Sr. Fontrodona ó un altre subjecte ample com ell.
La de Consums está presidida pèl Sr. Torrebadella,
lo qual junt ab lo Sr. *Cuchillo* crech qu' estarian millor al *Matadero*.

Al Cementiri hi envian al Arcalde, á n' en Casas, á n' en Par y á n' en Cabot. R. I. P.
La que m' ha fet més gracia es la delegació de l' escola de cegos y sorts-muts. La constituheixen lo senyor

Carreras, oculista, pèls cegos, y pèls muts, lo Sr. Cabot, orador incansable.

L' *Ordinari* ha prohibit la publicació y lectura del periòdich *Lo bon catòlich*.

Al trobarse sense pa tot carlista temerari de segur qu' exclamarà —Quin home més ordinari!

En cambi ha comensat a sortir un nou periòdich ab lo titol de *La bandera catòlica*, escrit mitj en plata y mitj en cuartos, ó siga en catalá y en castellá.

Se declara defensor de l' Inquisició; y després de insultar a tota la premsa, desde l' *diari de 'n Brusi* fins a l' *ESQUELLA*, dihentnos «*papeluchos hijos de Satanás*» diu que pregarà per nosaltres.

Es a dir: ara 'ns engreixarà a copia d' oracions y parts de rosari, pero quan vinga l' hora de l' Inquisició 'ns durà al forn a rostir, farcits de pinyons y cascabelitos.

Virtuts de l' aigua de Lourdes, segons l' expressat periòdich.

Lo rector de Prat de Llusanés estava deshauciat dels metjes. «Pero bebió con extraordinaria piedad el agua *miraculosa* de aquella santísima Imágen y a los pocos dias sanaba por completo.»

¿No veuhén? No obstant jo he sentit a dir—vá de serio—que l' aigua de Lourdes quan dona millors resultats, es quan s' emplea en lavativas (ajudas).

Se 'm queixan los vehins del carrer de Viladomat de qu' existeix una fàbrica de velas que empastifa tot los alrededores.

Pero quan me diuhén que 'l tal fabricant de velas es parent de un regidor, no puch ménos que dirlos:

—Fills meus prengan paciència. L' Ajuntament es propietari de un cementiri y 'l regido y 'l fabricant de velas, treballan pèl comú.

Lo pobre banderillero *La Pasera* ha mort, a conseqüència de la collida que vá sofrir en una de las corridas del mes de mars.

Al verificarse l' enterro, hi havia qui tractava de posar sobre la caixa, la capa y la monterilla del difunt; pero 'ls capellans no varen permetreu, s' ignora perquè.

¿Qui sab! Misteris de las casullas y de las capas de torero! Com més se semblan las cosas, més rabia 's tenen.

Ja cal que divendres vajan a Novedats. Se darà 'l benefici de Valero.

¿Y qué dirian que posa? L' obra que l' havia fet célebre en la seva joventut, la que ha deixat d' ell un recort més inextingible: *La Carcajada*.

S' ha publicat lo drama estrenat ab éxit en lo *Teatro Romea*, titolat *Lo fill de la Mort*, original dels Srs. don Simon Alsina y D. Eusebi Benages.

Al primer ja 'l coneixerán: es colaborador de l' *ESQUELLA*.

Un' altra novetat: Nova edició de *L' Amor, lo Matrimoni y lo Divorci* de aquell gat de 'n C. Gumá, ilustrada per Manel Moliné.

L' obra, ilustrada y tot, val no més que dos ralets. Ansia donchs, que n' hi há molta demanadissa.

Desde 'l diumenje Sans forma part de Barcelona. Al Sr. Rius y Tauler las patillas l' hi han crescut 23 centimetros.

S' está esperant l' unió de Gracia que 's verificará de un moment a l' altre si hem de judicar de las patillas del Sr. Alcalde que tenen encare tendencias al alsa.

La Junta del Ateneo Barcelonés ha nombrat president a D. Manuel Girona.

M' ha deixat molt assombrat lo nomenament efectuat en pró de un capitalista..... —No mestre, si l' hem nombrat es com a violinista.

De totas maneres ja veurán com l' Ateneo haurá de cambiar de nom.

Ja no será *Ateneo barcelonés*, sino *Ateneo gironi*.

L' Ajuntament després de plantar palmeras a 'l Passeig de Colon, ne planta també a la Plassa Real, davant del cassino que presideix D. Francisco.

Un socio deya:

—Uy qu' estarem bè. Desde 'l balcò podrém cullir los datils.

En Paine, 'l célebre tirador que treya un grá de rahim del cap de la seva dona, al últim l' hi ha clavat una bala al cervell.

Francament, aquests exercicis tant perillosos no haurian de permetres. Y menos ab la dona Tot lo més ab la sogra.

¿Quina catástrofe! D. Feliu, l' arcalde de Gracia, ha perdut la vara. Quan se la creya seva y havia guanyat lo vot de la majoria dels regidors, l' hi vé tot de un plegat una real órdre de Madrid tirantlo potas enlaire.

Los fills de Gracia cantarán una cansó-absoltas ab aquest estribillo:

—Allá a principis d' istiu donan la bola, donan la bola: allá a principis d' istiu donan la bola a D. Feliu.

Lo Sr. Fernandez Duro ha suspès d' empleo y sou per faltas en lo servey a un oficial segon.

¡Duro, Sr. Duro, Duro!

Un extrèm. L' extrèm de l' estupefacció per un fagonista de vapor:

—Veure la xamaneya de la fàbrica fumant... ab pipa.

QUÈNTOS.

Entre amichs: —Fá un sigle que no veig al Lluís. ¿Sabs si n' hi passa alguna?

—Ja ho crech: ha perdut la seva fortuna a la Bolsa y s' ha quedat mitj ximple.

—¡Oh! llavors encara hi ha guanyat, perque avants era ximple del tot.

Un metje vá anar a visitar a un pobre pagés, que vivia miserablement en una barraca.

—Mira, Joan, vá dir lo facultatiu al fill del malalt: considero casi impossible la salvació del teu pare. De totas maneres te faré una recepta: a cal apotecari 't farán uns papers..... Donchs bé, al teu pare n' hi donas un cada hora. Demà ja tornaré a veure quin efecte l' hi haurán fet.

L' endemà 'l pare de 'n Juan ja era mort. Y lo més curiós es que 'l cadáver tenia la boca plena de papers. Lo seu fill los hi havia engargallat a la forsa.

Al mitj del carrer. Un pobre: —Un bossinet de caritat per l' amor de Déu

Un transeunt: —Déu vos fassa bè, germá. Lo pobre, quedantse plé de dignitat y ressentit: —Ep, mestre, sápig que soch tant ben fet com vosté.

Entre beatas: —¿Quant temps has estat ab lo senyor rector, Riteta?

—Tres horas justas. —Tres horas..... Ave Maria... Per enrahonar hi has estat una mica massa.

—¡Oh! m' hi confesat. —Y per confesarte una mica massa poch.

—Tomás hi llegit en los periòdichs que ahir van donarte una bofetada.

—Aquestos periòdichs sempre diuhén mentidas. —Y donchs qué? ¿no te l' han donada?

—Sí, pero no era ahir.... Ja fá a lo ménos vuit dias.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Per un tres que t' a la quarta la *Hu-dos* está ab gran neguit, pues segons conta la Marta fins l' hi costará un sentit.

Es un color tres-segona molt propi del mi'ar; quart-tres-dos es fruyta bona que a tothom sol agradar.

Y 'l meu tot en poca estona crech jo que 'l pots acertar

PEPET SIMPÀTICH.

II.

—Quin desitj que tinch didot... —*Hu-tres* lo que vulga Andreu. —Dos no l' hi sapigués grèu voldria sentir en Tot.

SIMON DE SEDRUOL.

MUDANSA.

Ha tot mon amich *Total*, qu' era tot, que tot estava, qu' era molt tot, fill del Tot y que pèl Tot passejava.

F. ANET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Home polítich.
1 2 3 7 4 7 8—Rey d' Israel.
6 7 4 5 6 7—Home polítich.
4 5 6 3 2—Aucell.
6 2 3 1—No tots ne tenim.
1 7 8—D' aixó sí que 'n tenim tots.
3 2—Nota musical.
8—Una lletra.

ANÓNIM.

TRENCA-CLOSCAS.

REYNA DE RAMS.

Formar ab aquestas lletres lo nom de un poble de Catalunya.

CIUTADÁ PIRANDÓ.

CONVERSA.

—Tomás, qué no sabs lo que t' han dut de Barcelona? —¿A mi? —Com, ¿No ho sabías? —En bona fé no... Pero dígamho, no 'm fassas patir. —T han dut un..... entre tots dos ho havém dit.

UN CATALANISTA.

ROMBO.

Primera ratlla horisontal y vertical, una lletra.—2.ª, un volátil.—3.ª, si no n' hi hagués, no podria haverhi periòdichs.—4.ª, líquit alimentici.—5.ª, una consonant.

NOY GRAN.

GEROGLIFICH.

P
R R
I I I I
R
I I I
A

SACRETTI.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Ra-mo-na*.
- Id. 2.ª—*Ta-rra-go-na*.
- MUDANSA.—*Mas-Mes-Mus*.
- ROMBO.—
L
D O S
D O N A S
L O N D R E S
S A R A U
S E U
S
- CONVERSA.—*Ri-ta*.
- TRENCA-CLOSCAS.—*Malasia*.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Pedra*.
- GEROGLIFICH.—*Per banys a Caldas*.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER

C. GUMÁ

SEGONA EDICIÓ, ilustrada per M. MOLINÉ.

Aquesta obreta, de la qual se'n ha agostat rapidament una numerosa edició, forma un elegant tomet de 32 planas en quart, ab dibuixos intercalats en lo text, bon paper è impressió esmeradissima.

Preu 2 rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y Kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

GRACIA:—Al pobre Sr. Feliu l' hi han prés la ministració.

BARCELONA:—D. Francisco de P. Rius y Taulet entrega la vara á D. Taulet Rius y Francisco de P.

Regidor nou vestit de nou que vá á pendre pussassió.

Pelegrinació á Montserrat. Y are digan francament si 'ls de la reparadora no necessitan reparacions.